

Arrest

nr. 239 446 van 4 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 25 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 oktober 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 november 2018 om internationale bescherming. Op 23 augustus 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 augustus 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Benghazi, Libië, en van Palestijnse origine te zijn. Rond uw derde levensjaar vertrok uw familie naar Tripoli, Libanon, en woonden jullie in het al Beddawi kamp. De reden voor deze verhuis kent u niet. U en uw familie zijn vluchtelingen van 1948 en geregistreerd bij UNRWA. Uw vader heeft een kleine winkel naast jullie huis, uw moeder is huisvrouw en helpt uw vader soms in de winkel. U hebt een broer en drie zussen die allen nog in het kamp wonen. Familie van uw moeder woonde in Aleppo (Syrië) en naar aanleiding van het conflict aldaar is een deel van hen naar Libanon gekomen en heeft een maand bij u en bij familie ingewoond, alvorens ze zelf iets huurden in het kamp.

In 2009 hebt u uw middelbare school doorlopen en begon u lessen te volgen aan het 'Siblin Training Centre' in Saida, door de week bleef u op school en in het weekend kwam u naar huis. U hebt een relatie met T. (...), een meisje woonachtig in uw kamp, maar jullie zijn nog niet officieel verloofd.

Sinds 1997 was u padvinder bij de 'Qadisiaya Group', een organisatie die ondersteuning biedt in het onderwijs van het eerste tot het zesde leerjaar aan padvindsters en die gesponsord wordt door UNICEF. Deze organisatie heeft geen politieke affiliaties en is dus neutraal. Sinds 2014 werkte u voor deze organisatie als animator en verdiende u hiermee 300 dollar per maand, u organiseerde uitstappen en educatieve spelletjes. Daarenboven contacteerde u de maatschappelijk werker wanneer u merkte dat één van de kinderen voor wie u verantwoordelijk was problemen had en deden jullie huisbezoeken. Deze organisatie had een bureau in het centrum van het kamp, de grond behoorde toe aan de PLO. Soms werkte u ook nog met een vriend als schilder.

Begin april 2018 kwam een viertal personen van Ansar Allah naar jullie bureau, ze wisten dat de grond waarop jullie bureau gevestigd was jullie niet toebehoorde en vroegen jullie deze grond met hen te delen, een vraag die jullie afwezen met als reden dat twee groepen op dezelfde plek niet werkbaar was en er elders in het kamp nog andere pleinen waren die ze konden gebruiken. Op 11 april 2018, in de vroege ochtend, was u met uw kameraad A. (...) op kantoor toen 23 gewapende mannen op de deur klopten en jullie met dwang naar buiten sleurden. Toen jullie weerstand boden kreeg u slaag met een geweer. Ze barricadeerden de deur en toen het ochtend werd zagen de mensen die naar hun werk gingen dit tafereel. Ook jullie eigen personeel begon toe te komen en het kwam tot een woordenwisseling en een handgemeen met jullie belagers. Rond de middag kwamen een aantal vooraanstaande personen bemiddelen, het kantoor zou voorlopig gesloten blijven, maar de gewapende personen zouden zich terugtrekken totdat er een oplossing gevonden was. De situatie bleef gespannen en wanneer jullie aanhangers van deze partij op straat tegenkwamen werd er al eens getrokken en geduwd.

Na dit incident stelden jullie een verklaring op over het gebeurde zodat de inwoners van het kamp wisten wat er zich had voorgedaan. Uiteindelijk werd er zo'n maand na het incident beslist dat niemand behalve jullie in de buurt van de grond mocht komen gezien dit een plaats was voor de kinderen. Er werd hiertoe een verklaring ondertekend door Fatah, de vooraanstaande personen van het kamp en jullie organisatie. Een vooraanstaand persoon werd naar Ansar Allah gestuurd om dit aan hen bekend te maken.

U stelt dat Ansar Allah zich wel bij deze beslissing diende neer te leggen, doch zich op u en A. (...) wilden wreken omdat jullie in het kantoor verzet hadden geboden. Ze maakten er een persoonlijke kwestie van, zo geeft u aan. Zo was u op 23 mei 2018 met A. (...) in de auto onderweg toen er twee mannen op een moto jullie auto naderden en de spiegel vernielden, vervolgens reden ze jullie klem en begonnen ze jullie te slaan. Ze werden vervoegd door nog twee andere personen. Jullie verdedigden zich en u sloeg een van uw belagers met een fles. Toen jullie wegliepen werd er op jullie geschoten. De mensen van verschillende organisaties kwamen tussen, net zoals Fatah, die jullie naar hun kantoor brachten. Het kwam tot een beschieting tussen Fatah en deze groepering.

U dook gedurende een viertal maanden onder bij Fatah en kwam te weten dat de persoon die u met een fles had geslagen, de zoon van de verantwoordelijke van Ansar Allah was. U ging in deze periode slechts één keer per week 's nachts naar uw familie. Daarenboven kregen uw vrienden de boodschap van leden van Ansar Allah dat ze u iets zouden aandoen, mochten ze u ergens aantreffen. A. (...) was kort na dit incident met zijn gezin naar Brazilië vertrokken, waar een zus van hem woont.

Op 5 september 2018 was u in de vroege ochtend op weg naar huis, toen u zag dat een auto met zijn lichten knipperde in uw richting, u werd bang en plots werd u door iemand vanachter bij de keel

gegrepen en samen met een ander persoon probeerden ze u in de auto te duwen. Een buurman hoorde het tumult, nam zijn jachtgeweer en loste een aantal schoten zodat uw belagers op de vlucht sloegen. Uw buurman bracht u naar huis en uw vader was van mening dat u niet langer thuis kon blijven. Uw familie begon met de voorbereidingen van uw vertrek en contacteerde een smokkelaar.

Op 27 september 2018 werd u door een aantal mensen van Fatah naar Beiroet gebracht en op 29 september verliet u het land via de luchthaven met uw eigen paspoort en vloog u naar Ethiopië. Vervolgens reisde u via Ecuador naar Spanje, waar jullie op de luchthaven ontvangen werden door mensen van het Rode Kruis die jullie tevens mededeelden dat indien jullie asiel wilden aanvragen, jullie de volgende dag moesten terugkomen, doch omdat u hier niemand kende reisde u verder naar België en diende hier op 7 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw Palestijnse vluchtelingenkaart, uw verlopen paspoort, geboorteakte, UNRWA kaart; vluchtelingenkaarten ouders, puntenlijst en diploma's/attesten opleidingen, verklaring van al Qadisiya ter bevestiging van uw problemen (opgemaakt dd.10.03.2019), attest PLO ter bevestiging van het incident op 23 mei 2018 (opgemaakt op 29.05.2018), verklaring opgesteld door 'Arab Resource Center for Popular Arts' aangaande het incident op 11.04.2018 (opgemaakt op 14.04.2018), verklaring al Qadisiya aangaande het incident in april 2018, medisch attest in uw hoofd van het Al Shifa-ziekenhuis nav. het incident in mei 2018 (opgemaakt op 26.05.2018), medisch attest cardioloog (opgemaakt op 18.07.2018), foto's van u in uw auto, van de vernielde autoruit en de door u opgelopen blessures, attest psychologische opvolging (opgemaakt in België op 3.07.2019), foto's en berichten activiteiten al Qadisiya, berichten/artikels Libanon, schrijven scouts Landen (opgemaakt op 08.07.2019). Op 18 juli 2019 stuurde u per mail een door u opgesteld schrijven door waarin u verwijst naar het leven van de Palestijnen in Libanon en vraagt u dat uw rechten en vrijheid worden gerespecteerd. In deze mail zat ook een video over de poging om u te ontvoeren. Vervolgens nog een mail verstuurd op dezelfde datum als de video gemaakt van een schietpartij.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg. Zo volgden u, uw broer en zussen onderwijs aan UNRWA-scholen en kregen jullie elementaire medische bijstand (CGVS p.2-4). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht, en dit om onderstaande redenen.

De door u beschreven problemen met Ansar Allah ontberen immers geloofwaardigheid. Zo stelt u dat deze groepering in april 2018 plots hun oog op de grond had laten vallen waar jullie organisatie al sinds 40 jaar op was gehuisvest en dat ze zomaar ineens, nadat hun verzoek om de grond te delen begin april 2018 was afgewezen, enkele dagen later met 23 gewapende mannen u en A. (...) uit het kantoor sleurden, jullie mishandelden en de deur barricadeerden, dit zichtbaar voor iedereen die passeerde en wetende dat de grond aan de PLO/Fatah toebehoorde (CGVS p.7-8). U gevraagd of ze bij de PLO gepeild hadden of ze de grond konden hebben, ontwijkt u een antwoord door te stellen dat er veel organisaties zijn die even erg zijn en ze niet denken aan het belang van de mensen (CGVS p.8). Gevraagd of ze zich tot Fatah gericht hebben, gezien u eerder zei dat de grond hen toebehoorde en Fatah - zoals algemeen geweten - een onderdeel van de PLO is én naar u stelt de machtigste partij in het kamp, geeft u aan dat dit niet het geval is daar ze in onmin met elkaar leefden (CGVS p.8). Wanneer u dan ook nog eens aangeeft dat Ansar Allah niet tot een gevestigde organisatie in het kamp behoort maar een kleine beweging is in het kamp kan deze plotse en agressieve handelwijze totaal niet overtuigen (CGVS, p.7). Gezien de door u beschreven relatie en machtsverhoudingen tussen de partijen moet het voor Ansar Allah toch al duidelijk geweest zijn dat een dergelijk gewelddadig optreden al bij voorbaat kansloos was en de al gespannen verhoudingen nog meer op de proef zou stellen.

Ook de hierna door u beschreven gang van zaken ontbeert geloofwaardigheid. U geeft aan dat Fatah en de vooraanstaande personen in het kamp een maand na het incident een verklaring hadden ondertekend waarin duidelijk gesteld werd dat er niemand in de buurt van de grond mocht komen omdat deze plek bestemd was voor de kinderen. Verschillende organisaties hebben dit bekend gemaakt, 'ze stonden op een lijn', zo geeft u aan. Gevraagd of deze beslissing kenbaar gemaakt werd aan Ansar Allah, beaamt u dit en geeft u aan dat een vooraanstaand persoon van het kamp Ansar Allah hiervan op de hoogte bracht. Gezien deze context kan het dan ook niet overtuigen dat u, samen met A. (...), hierna nog op 23 mei 2018 door hen zou worden lastiggevallen in die zin dat ze jullie auto klem reden en jullie begonnen te slaan. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat dit te wijten was aan het gegeven dat u en A. (...) in het kantoor in april weerstand hadden geboden en dat ze er een persoonlijke kwestie van hadden gemaakt (CGVS p.9). Uw uitleg ontbeert ieder begin van geloofwaardigheid: u geeft duidelijk aan dat de beslissing ondertekend door Fatah indruk op hen moet hebben gemaakt en verklaart dit als volgt 'ze zijn met 150 personen tegenover alle anderen mensen, ze kunnen er zich niet tegen verzetten want anders zouden ze het kamp moeten verlaten' (CGVS p.9). Daarenboven had u eerder al aangegeven dat het Fatah was die de macht in het kamp had (CGVS p.8). Het hoeft dan ook geen verder betoog dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen en dat Ansar Allah door deze vergeldingsactie nog meer in het vizier liep van Fatah.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog door volgende vaststellingen onderstreept. U geeft duidelijk aan dat bovenstaand incident beslecht werd door tussenkomst van Fatah, het zelfs tot een beschieting kwam tussen beide partijen, Fatah jullie daarop onderdak bood in hun kantoor en zelfs een verklaring publiceerde waarin duidelijk werd gesteld dat ze jullie hadden meegenomen om jullie veiligheid te garanderen (CGVS p.9). Gezien deze context waarin Fatah duidelijk had gemaakt geen agressie ten overstaan van u te tolereren, kan het dan ook niet overtuigen dat Ansar Allah u op 5 september dan ook nog eens probeerde te ontvoeren. U hiernaar gepeild wijt u dit aan het gegeven dat u, toen jullie werden klemgereden, de zoon van de verantwoordelijke van Ansar Allah met een fles had geslagen (CGVS p.7, 9). Deze door u aangereikte uitleg biedt geen afdoende verschooning gezien de reeds in bovenstaande paragraaf beschreven machtsverhoudingen. Daarenboven hebt u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, nooit vermeld dat de zoon van een Ansar Allah verantwoordelijke betrokken was (Vragenlijst CGVS punt 3.5). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat op het moment zelf niet te hebben geweten. Gevraagd wanneer u hier dan wel bent achter gekomen, antwoordt u 'toen ik onderdook bij Fatah' (CGVS p.10). Gezien u hiervan nog in Libanon op de hoogte bent gekomen is er geen enkele valabele reden waarom u dit niet eerder zou hebben vermeld mocht dit voorval op waarheid berusten, temeer dit de reden is waarom u nog steeds door Ansar Allah gevisieerd wordt daar zij er een persoonlijke kwestie van maakten. Evenmin hebt u ten overstaan van DVZ ook maar enige allusie gemaakt op het gegeven dat u via uw vrienden bedreigd werd en hiernaar gepeild geeft u aan dat u bij DVZ enkel de hoofdpunten kon vertellen, een uitleg die niet afdoende is vermits

dergelijke bedreigingen essentieel zijn om uw vrees aannemelijk te maken en er bijgevolg van u verwacht kan worden dit onmiddellijk ten berde te brengen (CGVS p.10).

Mocht u daarenboven Ansar Allah op een dusdanige manier vrezen als u probeert te laten uitschijnen, kan het niet overtuigen dat u het risico nam nog één keer per week naar huis te gaan daar u er toch van kon uitgaan dat men uw ouderlijke woonst in de gaten zou houden (CGVS p.7).

Wat nog verder uw geloofwaardigheid ondermijnt is de vaststelling dat u, éénmaal aangekomen in Spanje, nalaat hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen en u hiervoor geen valabele reden kunt aanreiken; u komt immers niet verder dan te stellen dat u daar niemand kent (CGVS p.5). Van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven het land te hebben verlaten kan verwacht worden dat hij onmiddellijk wanneer de gelegenheid zich voordoet een verzoek om bescherming indient. Het gegeven uw geldig paspoort te hebben verscheurd, en u hier niet eens een kopie van kunt voorleggen, komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede, temeer u hier geen valabele reden voor kunt aanreiken, u komt immers niet verder dan het toch wel stereotype antwoord dat Arabieren in Spanje u bang gemaakt hadden en u dit daarom zou hebben gedaan (CGVS p.5-6). Door het niet neerleggen van uw paspoort kan het CGVS zich geen correct beeld vormen aangaande wanneer en hoe u het land verlaten hebt, elementen die essentieel zijn voor de beoordeling van de door u beweerde vrees.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw verzoek doen hier geen afbreuk aan. De documenten die betrekking hebben op uw identiteit, afkomst, opleidingen staan hier niet ter discussie. De stukken van al Qadisiya, de PLO en Center for Popular Arts waarin uw problemen bevestigd worden hebben enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde gezien bovenstaande niet het geval is. Wat betreft de door u neergelegde video ter staving van uw ontvoering dient opgemerkt dat na het bekijken van dit filmpje blijkt dat de personen die hierin figureren niet te herkennen zijn en dat niet kan worden afgeleid waar dit filmpje werd opgenomen, noch met welke opzet dit gemaakt werd. De medische attesten hoeven op zich niet betwist te worden doch hieruit blijkt niet in welke omstandigheden u uw verwondingen hebt opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk was/waren. Evenmin dragen de door u neergelegde foto's (ter illustratie van uw beschadigde auto en uw verwondingen iets bij) daar hieruit evenmin kan worden afgeleid hoe het hiertoe is gekomen. De artikels over de activiteiten van al Qadisiya, de door u neergelegde berichtjes/artikels over de onveilige situatie en het schrijven van de scouts uit Landen voegt niets toe aan uw persoonlijke motieven (CGVS p.6). Het loutere feit dat u betrokken was bij al Qadisiya hoeft op zich ook niet te worden betwist. Het filmpje over de schietpartij is een filmpje, niets meer en niets minder (CGVS p.6). Uw schrijven voegt evenmin iets

toe aan uw verzoek, dit zijn uw verzuchtingen, niets meer en niets minder, maar ook dit vermag geen ander licht te werpen op uw motieven.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart (zie stukken in groene map). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al Beddawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie in het kamp een eigen huis hebben, uw vader vroeger 'in de elektriciteit werkte', hiermee is gestopt en sinds drie jaar een voedingswinkeltje uitbaat naast jullie huis. U stelt dat uw vader voldoende verdient om in jullie behoeften te voorzien maar dat, moesten er binnen het gezin medische problemen opduiken, zijn verdiensten niet zouden reiken. Dient in dezer te worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat er binnen uw familie geen zware ziektes voorkomen en dat jullie bij UNRWA terecht kunnen voor elementaire medische hulp (CGVS p.3). Bovendien had u bij al Qadisiya een loon van 300 dollar per maand. U gevraagd of globaal gezien de inkomsten voldoende waren om rond te komen in het gezin, beaamt u dit (CGVS p.4). Verder heeft u langs zijde van uw vader nog een grootvader in het kamp wonen en drie ooms die veelal werk hebben. U gevraagd of zij kunnen rondkomen, antwoordt u 'ja, zoals andere mensen' (CGVS p.4). Verder geeft u aan dat een deel van de familie van uw moeder die eerst in Syrië woonde op het moment dat ze naar Libanon kwamen een maand bij u en uw familieleden hebben gewoond, waaruit blijkt dat er een bereidheid is binnen de familie om elkaar te steunen (CGVS p.4). Wat betreft het financieren van uw vertrek uit Libanon stelt u dat uw reis 12.000 dollar heeft gekost. Om dit bedrag bij elkaar te krijgen verkocht uw vader de auto en leende hij bij vrienden (CGVS p.5). Hieruit blijkt toch dat er enige financiële marge is binnen de familie en bereidheid onder de mensen elkaar te helpen. Uit het geheel van bovenstaande observaties blijkt dat u bij een terugkeer naar al Beddawi kunt rekenen op een familiaal netwerk om u bij te staan en te ondersteunen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk

en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft

grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, A (2) en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Wat betreft zijn nood aan de erkenning als vluchteling, voert verzoeker aan dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in zijn land van gewoonlijk verblijf die hebben plaatsgevonden in een context van conflict en sterke politieke spanningen tussen de verschillende gewapende groeperingen en Fatah in het vluchtelingenkamp Al Beddawi in Libanon. Verzoeker stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer naar Libanon wegens het feit dat hij door de groepering Ansar Allah wordt vervolgd omwille van zijn verzet tegen deze groepering toen ze de kantoren van zijn organisatie wilde overnemen en omwille van het feit dat hij de zoon van een verantwoordelijke van deze groepering verwond heeft. Volgens verzoeker is zijn vrees voor vervolging gebaseerd op zijn politieke overtuiging in *“brede zin”* en betwist de adjunct-commissaris-generaal niet dat dit probleem binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt. Met verwijzing naar de *‘Frequently Asked Questions’*-pagina op de website van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA), een artikel in de krant The New Arab van 9 april 2017, een verslag van de Canada Immigration and Refugee Board van 10 februari 2014, de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018 en de update daarvan van 14 mei 2019, stelt verzoeker dat UNRWA geen mandaat heeft om de veiligheid binnen de door haar beheerde kampen te verzekeren en dat de Libanese overheden, hoewel ze in theorie voor de veiligheid binnen de vluchtelingenkampen verantwoordelijk zijn, in de praktijk zeer weinig controle hebben over de zekerheid en veiligheid binnen deze kampen. Verder staat het volgens verzoeker vast dat, gezien het algemeen racisme en de discriminatie in Libanon jegens Palestijnse vluchtelingen, hij in geval van terugkeer geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen. Verzoeker meent dat hij zich wegens de vervolgingen en bedreigingen van de groepering Ansar Allah bevindt *“in een ernstige onveilige situatie, waarvoor de UNRWA of de Libanese overheden hen geen bescherming aanbieden kunnen”*. Hij stelt dat hij door deze ernstige onveilige situatie, die buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil bestaat, niet langer de bijstand van UNRWA kon genieten en het mandaatgebied van UNRWA moest verlaten. Onder verwijzing naar een artikel uit The National van 10 december 2017 voegt verzoeker hieraan toe dat de Libanese politie herhaaldelijk geweld heeft ingezet tegen Palestijnse betogers, waarbij vele betogers gewond raakten. Verzoeker meent een oprechte inspanning te hebben geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en dat hem het voordeel van de twijfel moet toegekend worden omdat er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Ten slotte stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) haar onderzoeksplicht niet op afdoende wijze heeft vervuld.

Wat betreft zijn nood aan de subsidiaire beschermingsstatus, meent verzoeker dat indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel is dat hem de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend, hem deze status moet worden toegekend wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker moet hem tevens de subsidiaire bescherming worden toegekend wanneer wordt vastgesteld dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst als gevolg van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus hem blootstelt aan een risico op de schending van de artikelen 2 en/of 3 van het EVRM. Ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de adjunct-commissaris-generaal oordeelt dat er in zijn hoofde geen ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die ertoe geleid hebben dat hij Libanon diende te verlaten, voert verzoeker aan dat hij heeft uitgelegd dat hij weinig contact heeft met zijn familie langs vaderskant, terwijl de adjunct-commissaris-generaal benadrukt dat zijn ooms werken en hem financieel zouden kunnen helpen. Zijn familie heeft ook nooit financiële hulp van UNRWA gekregen, maar alleen basis medische hulp en scholing, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat hij zijn werk diende op te geven omwille van zijn problemen en moeilijk een nieuwe baan zou kunnen vinden in geval van terugkeer. Verzoeker merkt

op dat de adjunct-commissaris-generaal geen objectieve redenen of bronnen aanhaalt waaruit kan worden afgeleid dat de in de bestreden beslissing vermelde elementen zouden kunnen vermijden dat hij in geval van terugkeer met ernstige problemen van socio-economische aard zal geconfronteerd worden. Met verwijzing naar de COI Focus *"Leefomstandigheden in de Palestijnse Kampen"* van 12 mei 2015 stelt verzoeker dat de levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Libanon niet alleen *"erbarmelijk"* maar *"absoluut onacceptabel"* zijn. Met verwijzing naar de COI Focus van 14 mei 2019, haalt verzoeker aan dat meer dan 65% van de bevolking in de Palestijnse kampen in Libanon *"hoge armoede"* lijdt en dat Palestijnse vluchtelingen in grote mate van de arbeidsmarkt worden uitgesloten door de Libanese wetten en *"weinig civiele rechten"* genieten.

Verzoeker benadrukt verder de tegenstrijdigheid in de stelling van de adjunct-commissaris-generaal dat *"UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen USD"*, maar dat, omdat dit tekort tot 21 miljoen USD geminderd werd, *"UNRWA nog steeds in staat is om haar opdracht uit te voeren"*. Volgens verzoeker is UNRWA door het tekort van 21 miljoen USD *"in haar sinds al lang onvoldoende budget"* niet meer in staat om haar missie op een volwaardige manier uit te voeren als voorheen. Onder verwijzing naar wat hij uiteengezet heeft met betrekking tot zijn persoonlijk socio-economische situatie, argumenteert verzoeker dat hij kan worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, en dus aan een schending van artikel 3 van het EVRM, indien hij wordt teruggestuurd naar Libanon. Er is volgens hem ook geen vooruitzicht op verbetering van de situatie door de herhaaldelijke financiële tekorten van UNRWA in de laatste jaren. Verzoeker meent dan ook dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar *"de wijsheid van uw Raad"*.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker onderneemt als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de adjunct-commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn vluchtmotieven te weerleggen of te verklaren:

"Verzoeker ment dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Verzoeker is van mening dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet."

Verzoeker wenst ook te benadrukken dat zijn werk binnen de Al Qadisiya groep niet betwist wordt, nog het feit dat het gecontesteerd grond aan hun kantoren behoorde. Er worden ook geen tegenstrijdigheden in zijn asiel relaas onderlijnt, hij is inderdaad consistent geweest in zijn verklaringen."

I- Betreffend het feit dat de Ansar Allah groep de kantoren van verzoeker op gewelddadige manier probeerden over te nemen

Verwerende partij ment dat het niet aannemelijk is dat de Ansar Allah groep de kantoren van verzoeker op gewelddadige manier probeerden over te nemen, omdat de organisatie van verzoeker er al zijn kantoor voor over 40 jaren had, en omdat de grond aan de Fatah en PLO behoorde, dewelke machtiger zijn als Ansar Allah. Verzoeker had echter duidelijk uitgelegd dat dit grond van waarde is wegens zijn goede lokalisatie, en dat Ansar Allah door het vestigen op dit grond zijn macht beter had kunnen tonen (CGVS p8). Hoewel hij niet aan de groep behoort en dus de redenen voor hun acties niet kent, veronderstelt verzoeker dat ze voor hun verzoek om de kantoren over te nemen geen toestemming van Fatah of PLO gevraagd hadden, omdat ze wisten dat ze dit hoogst waarschijnlijk weigeren zouden. Hij heeft ook verklaart dat Ansar Allah wist dat ze weinig personeel hebben en zwak waren, in vergelijking met hen. Ze waren dus een gemakkelijk doel (CGVS p7). Eens geïnstalleerd, zou het moeilijker zijn geweest om ze weg te jagen."

De Ansar Allah groep is bekend voor zijn gewelddadigheid en confrontatie met Fatah en andere actoren in Libanon (zie in bijlage The Jerusalem Post, "Lebanese army deployed to Palestinian camp after

Fatah-Ansar Allah clash", 26/10/2018, <https://www.jpost.com/Middle-East/Lebanese-army-deployed-to-Palestinian-campafter-Fatah-Ansar-Allah-clash-570393>).

II- Betreffend het feit dat verzoeker na de overname poging van Ansar Allah door hen opnieuw aangevallen werd

Verzoeker bevestigt dat hij na de tevergeefs poging van Ansar Allah om hun kantoren over te nemen, hij door hen opnieuw aangevallen werd, op 23 mei 2018 en op 5 september 2018.

Hij heeft ook verklaart dat dit gebeurde omdat hij weerstand geboden had tegen de leden van de groep, en omdat hij de zoon van een leider van dit groep verwondt heeft (CGVS p9). Hij heeft verklaart dat dit, binnen de lokale cultuur, als een teken van schaamte aangezien wordt, schaamte die vergoed worden moet. Daarom vervolgt Ansar Allah hem nog persoonlijk, hoewel ze de verklaring betreffend de gronden van de kantoren ondertekend hebben.

Verzoeker bevestigt ook dat hij bij de DVZ alles samenvatten moest en dus geen tijd had om dit uit te leggen.

III- Betreffend de bezoeken van verzoeker aan zijn familie, en zijn verblijf in Spanje

Verwerende partij ment dat het feit dat verzoeker een keer per week zijn familie bezoekt, terwijl hij zich van Ansar Allah schuil hield, een teken is van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Echter legt verzoeker uit dat hij de dag van zijn bezoek elke keer veranderde, en dat hij alleen toen het al donker was naar het huis van zijn familie ging, hij nam verschillende maatregelen om dit op veilige manier te doen. Hij kon zijn familie ook niet helemaal opgeven, hoewel zijn bezoeken niet zonder gevaar waren.

Verder ment de CGVS ook op subjectieve manier dat het feit dat verzoeker geen asielverzoek ingediend heeft in Spanje tijdens zijn kort verblijf daar, en zijn paspoort verscheurd heeft, de geloofwaardigheid van zijn asielerlaas vermindert. Verzoeker heeft nochtans verklaart dat verschillende mensen hem aangeraden hebben om zijn paspoort te verscheuren, anders zou hij terug gestuurd worden. Hij heeft ook geruchten gehoord volgens de welke de kansen op het verkrijgen van een internationale veel lager waren in Spanje, en de opvangvoorzieningen er ook moeilijker zijn. Dit betekent geenszins dat de vervolgingen tegen hem niet geloofwaardig zijn.

IV- Betreffend de door verzoeker neergelegde documenten en medisch attest

De CGVS verwerpt de vele documenten van Al Qadisiya, van PLO, en van de Centre for Popular Arts waarin de problemen van verzoeker bevestigd en beschreven worden, zonder meer onderzoek, omdat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig geacht worden. Verzoeker betwist dit, en ment dat de CGVS niet zonder enig onderzoek deze document verwerpen kon zonder het beginsel van minutie te schenden, omdat ze ten minste een begin van bewijs van zijn verklaringen vormen.

Verzoeker heeft ook een medisch attest neergelegd betreffend de verwondingen die hij tijdens de vervolgingen opgelopen heeft.

De CGVS verwerpt de door verzoekster neergelegde medisch attest, omdat het attest "geen uitsluitel over de omstandigheden" waarin verzoeker deze littekens gekregen heeft geeft.

We benadrukken dat de littekens -zoals beschreven op de medische attest-overeenstemmen met de verklaringen van mishandelingen van verzoeker.

We verwijzen in dit verband naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgens de welke medische attesten die ter ondersteuning van een asielverzoek neergelegd worden, onderworpen moeten worden aan een strenge controle door de asielinstanties (EHRM, R.C. vs Sweden, 09/03/2010 en EHRM, MO. M. vs France, 18/04/2013).

Uit de rechtspraak van hetzelfde gerecht blijkt ook dat, om een medisch attest uit te sluiten, de risicobeheersing van artikel 3 EVRM niet ophouden kan bij het gebrek aan geloofwaardigheid, maar ook gelden moet voor alle andere individuele factoren die, toegevoegd, het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst verhoogen.

In het arrest R.J. vs. France van 19/10/2013, beoordeelde het Hof dat:

« 41. (...) »

In het arrest I. vs. Sweden van 05/10/2013 beoordeelde het Hof ook dat:

« 60. (...) »

We verwijzen naar de rechtspraak van Uw Raad (o.a. arrest n°X van 28/03/2013), geïnspireerd door de rechtspraak van het EVRM, de welke de belangrijkheid van medische attesten herinnert:

« (...) » (punten 6.4. + 6.6 en 6.7).

Deze vaststelling leidde ook de Raad om artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 toe te passen.

De argument van de CGVS volgens de welk de medisch attest de omstandigheden waarin de verwondingen gepleegd werden niet weergeeft is een algemene, niet-geïndividualiseerde en stereotiepeerde motivatie, die redelijkerwijs niet voldoende kan zijn om medische attesten uit te sluiten.

Natuurlijk zal een arts nooit in staat zijn om de omstandigheden met zekerheid vast te stellen, sinds hij niet aanwezig was toen de verwondingen gepleegd werden. Echter, met het oog op de aard van deze verwondingen en littekens, benadrukken wij dat de asiel instanties bijzonder voorzichtig zijn moeten over de oorsprong van deze verwondingen, quod non.

In casu is het medisch attest welsprekend genoeg om de verklaring van verzoekster te bevestigen. Dienovereenkomstig moet dezelfde redenering als in bovengenoemd arrest aangepast worden. Echter, neemt de CGVS de twijfel nit voldoende weg.

Dit grief moet verworpen worden."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de "*Frequently Asked Questions*" van UNRWA (stuk 3);
- het document "*Lebanon: Ability of the police to arrest a Palestinian refugee inside Beddawi refugee camp under court orde*" van Canada Immigration and Refugee Board van 19 februari 2014 (stuk 4);
- het artikel "*Lebanon has a racism problem*" van Al Jazeera van 21 oktober 2017 (stuk 5);
- het artikel "*Lebanon forces beat protesters, fire tear gas and water cannon outside US embassy*" van The National van 10 december 2017 (stuk 6);
- het artikel "*Fierce clashes continue in Palestinian refugee camp in Lebanon*" van The New Arab van 9 april 2017 (stuk 7);
- het artikel "*Lebanese army deployed to Palestinian camp after Fatah-Ansar Allah clash*" van The Jerusalem Post van 26 oktober 2018 (stuk 8).

2.2.2. Op 17 juli 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programs*" van 20 december 2019 en de COI Focus "*Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 27 mei 2020 voegt en refereert aan de COI Focus "*Libanon: veiligheidssituatie*" van 27 maart 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.2.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker in het eerste middel de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het eerste middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, besluit de adjunct-commissaris-generaal dat (i) verzoeker als Palestijn een

verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aanzet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en dat (iv) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de adjunct-commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Beddawi erbarmelijk kunnen zijn, uit de eigen verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot blijkt genoegzaam uit zijn verklaringen, alsook uit zijn Palestijnse vluchtelingenkaart en de fotokopie van de UNRWA-registratiekaart in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 15, map met ‘documenten’, nrs. 1 en 4). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een

gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van haar opdracht

Uit de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programs*” van 20 december 2019, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota wordt gevoegd, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA haar opdracht in Libanon is blijven vervullen. UNRWA zorgt in Libanon voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap haar opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018, die zich in het administratief dossier bevindt, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programs*" van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de financiële strubbelingen bij UNRWA tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen, dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft, dat het agentschap ook financieel helpt met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg, dat het Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA bijstand biedt aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven en dat UNRWA via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma voorts streeft naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen.

Naast het uitvoeren van haar kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich door de slechte woonomstandigheden verplicht zagen te vluchten kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA haar investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8

augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de verwijzing in het eerste middel naar de budgettaire tekorten van UNRWA en de stelling dat UNRWA niet meer in staat is *“om haar missie op voldoende manier uit te voeren als eerder”*, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1, D van het Verdrag van Genève *“om welke reden ook is opgehouden te bestaan”*. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit zijn verklaringen blijkt overigens dat verzoeker tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program* (zie ook verder).

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat UNRWA geen mandaat heeft voor de veiligheid binnen de kampen en alleen verantwoordelijk is voor humanitaire zorg zoals scholen, huisvesting, medisch zorg, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1, D van het Verdrag van Genève kan worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* zo dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet, is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van het Verdrag van Genève. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève met zich meebrengt. Dat de in artikel 1, D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van februari 2019. Hierin wordt als volgt gestipuleerd:

“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.”

Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte UNRWA één van de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen.

2.3.4.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoeker en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Ook in haar aanvullende nota is verwerende partij op basis van recentere informatie van oordeel dat een terugkeer naar Libanon mogelijk is. Zij zet dit als volgt uiteen:

"Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus Libanon: terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon van 27 mei 2020) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Verder blijkt voor het bekomen van een verlenging of vernieuwing van de reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Voor een aanvraag dient men zich persoonlijk aan te melden in het bezit van de nodige (identiteits)documenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan het Libanese ministerie voor Buitenlandse Zaken en de Algemene Veiligheidsdienst (SG), dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitreikt. Van de aanvrager wordt de volle medewerking verwacht, bijvoorbeeld bij het voorleggen van documenten. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het huidige politieke klimaat en het de facto beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen in Libanon (PRL) restrictief is. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die "vrijwillig" verloopt maar waarbij autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bv. doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een LP of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk gemaakt wordt door de Libanese autoriteiten. Echter, nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat PRL die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten kunnen bekomen of het verbod krijgen terug te keren naar Libanon. Er zijn echter wel factoren die een vrijwillige terugkeer negatief kunnen beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese autoriteiten. In voorkomend geval wordt de aanvraag grondig gescreend en valt het voor dat men bij aankomst in Libanon (gedurende één week tot maximum 3 maanden) vastgehouden en beboet worden omdat men het land illegaal is uitgereisd. Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie dat de door IOM begeleide terugkeer voor PRL nog steeds mogelijk is. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019. IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van PRL die vrijwillig terug willen keren."

Te dezen haalt verzoeker, die over een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon beschikt, geen redenen aan om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

2.3.4.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 27 maart 2020, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio. Hezbollah en het Libanese leger controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische

Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië. Met het einde van het gewapend geweld en de controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit individuele gewelddaden van criminele aard of clan gerelateerde aard. De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die *de facto* milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen. In een poging het staatsgezag in de regio te herstellen, lanceerde het leger in 2018 een veiligheidsplan bestaande uit een zware militaire ontplooiing, raids en arrestaties van gezochte criminelen. Ook in 2019 vielen er verschillende doden en gewonden tijdens deze militaire raids, doch nagenoeg uitsluitend onder de soldaten en de geviseerde criminelen.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag in november 2015, en sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 vond er geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli. In juni 2019 slaagde een aanhanger van IS er wel in om een aanslag te plegen op twee controleposten te Tripoli. De dader zou als *lone wolf* gehandeld hebben.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die in 2006 een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon die leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid en haar wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Aanvankelijk lieten de Libanese ordediensten en het leger de demonstraties toe en beschermden ze demonstranten tegen aanvallen van relmakers en vermeende aanhangers van Amal of Hezbollah. Eind november 2019 begon de relatie tussen de protestbeweging en de autoriteiten te verslechteren toen de demonstranten de politie ervan beschuldigden de andere kant te hebben opgekeken tijdens een ronde van aanvallen van vermeende aanhangers van Hezbollah en Amal. Sindsdien beantwoorden de Libanese autoriteiten de betogingen met buitensporig geweld. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, oordeelt de Raad na grondige analyse van de beschikbare informatie dat niet kan

geconcludeerd worden dat er, omwille van de actuele algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Al Beddawi in het bijzonder, in hoofde van verzoeker een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zou verhinderen zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Al Beddawi in het bijzonder.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of hem verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van zijn verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoekers vluchtmotieven, (ii) zijn socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.2.3.1. Verzoekers vluchtmotieven

Verzoeker verklaart dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf, Libanon, diende te verlaten omwille van problemen met de groepering Ansar Allah in het vluchtelingenkamp Al Beddawi, waar hij sinds 2014 werkzaam was als animator bij Qadisyeh Group, een organisatie die educatieve en sociale ondersteuning biedt aan lagere schoolkinderen. Begin april 2018 zou Ansar Allah haar oog hebben laten vallen op de grond waarop zich het bureau van deze organisatie bevond, doch die toebehoorde aan de Palestine Liberation Organization (PLO). Een viertal leden van Ansar Allah zouden toen gevraagd hebben de grond te delen zodat zij er zich ook konden vestigen. Deze vraag werd afgewezen. Op 11 april 2018 zou verzoeker zich samen met zijn collega A. in de vroege ochtend op kantoor hebben bevonden toen 23 gewapende mannen hen er aanvielen en naar buiten sleurden. Daarbij zouden verzoeker en zijn collega zich hebben proberen te verweren maar slaag gekregen hebben met een geweer. De gewapende mannen zouden zich uiteindelijk hebben teruggetrokken na bemiddeling door enkele vooraanstaande personen, doch de situatie bleef gespannen. Ongeveer een maand na dit incident zou er een verklaring zijn opgesteld door Fatah, de vooraanstaande personen van het kamp en de organisatie van verzoeker waarin gesteld werd dat niemand nog in de buurt mocht komen van de grond waarop de organisatie gevestigd was aangezien het een plaats was voor de kinderen. Dit zou door een vooraanstaand persoon zijn bekend gemaakt aan Ansar Allah. Niettegenstaande Ansar Allah niet anders kon dan zich hierbij neerleggen, zou de groepering zich op verzoeker en zijn collega A. hebben willen wreken omdat zij verzet hadden geboden. Op 23 mei 2018 zouden verzoeker en A. zijn klemgereden door twee mannen op een motorfiets toen ze samen met de auto onderweg waren. Deze mannen zouden vervoegd zijn door nog twee andere mannen en er zou een gevecht zijn ontstaan waarbij verzoeker een van de mannen op het hoofd zou hebben geslagen met een fles. Verzoeker en A. zouden erin geslaagd zijn weg te lopen terwijl ze onder vuur werden genomen. Zij zouden geholpen zijn door mensen van Fatah die hen naar hun kantoor brachten en het vuur openden op de leden van Ansar Allah. Verzoeker zou gedurende een viertal maanden ondergedoken hebben geleefd bij Fatah en in die periode vernomen hebben dat de persoon die hij met een fles had geslagen de zoon van een verantwoordelijke van Ansar Allah was. Op 5 september 2018, tijdens een van de keren dat hij in de vroege ochtend op weg was naar zijn ouderlijke huis, zou verzoeker zijn aangevallen door mannen die hem in een auto probeerden te duwen. Echter, toen een buurman die het tumult gehoord had enkele schoten loste met zijn jachtgeweer, zouden verzoekers belagers gevlucht zijn. Verzoeker zou daarop door de buurman naar huis zijn gebracht, alwaar zijn familie meteen begonnen zou zijn voorbereidingen te treffen voor zijn vertrek. Verzoeker verklaart Libanon op 29 september 2018 te hebben verlaten.

Blijkens de bestreden beslissing hecht de adjunct-commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers problemen met Ansar Allah omdat (i) het gewelddadige optreden van de groepering op 11 april 2018 niet aannemelijk is in het licht van de door verzoeker beschreven relatie en machtsverhoudingen tussen de partijen in het kamp Al Beddawi, (ii) het niet kan overtuigen dat verzoeker en A. op 23 mei 2018 nog zouden zijn lastiggevallenen door Ansar Allah nu het geschil zou zijn beslecht met een verklaring die Fatah en andere organisaties en vooraanstaande personen zouden hebben ondertekend en waarbij het Ansar

Allah verboden werd nog in de buurt van de betwiste grond te komen, (iii) het niet kan overtuigen dat Ansar Allah verzoeker op 5 september 2018 ook nog zou hebben proberen te ontvoeren gezien de context waarin Fatah duidelijk had gemaakt geen agressie ten overstaan van verzoeker te tolereren, (iv) de uitleg dat verzoeker de zoon van een verantwoordelijke van Ansar Allah met een fles zou hebben geslagen niet afdoende is gezien de reeds beschreven machtsverhoudingen, (v) verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de betrokkenheid van de zoon van een verantwoordelijke van Ansar Allah nooit vermeld heeft, (vi) verzoeker ten overstaan van de DVZ evenmin enige allusie heeft gemaakt op het gegeven dat hij via zijn vrienden zou zijn bedreigd, (vii) het niet kan overtuigen dat verzoeker het risico nam nog één keer per week naar huis te gaan daar hij er toch kon van uitgaan dat men zijn ouderlijke woonst in de gaten zou houden, (viii) verzoekers geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij heeft nagelaten in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hiervoor geen valabele redenen kan aanreiken, en (ix) het gegeven dat verzoeker zijn geldig paspoort heeft verscheurd en hier niet eens een kopie van kan voorleggen zijn geloofwaardigheid evenmin ten goede komt, temeer hij hier geen valabele redenen voor kan aanreiken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de adjunct-commissaris-generaal terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

De Raad is vooreerst in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat Ansar Allah de grond waarop zich het kantoor bevond van de organisatie waarvoor hij werkte met zoveel machtsvertoon heeft proberen in te nemen, gelet op de geschetste machtsverhoudingen in het kamp en het feit dat Ansar Allah wist dat deze grond aan de PLO toebehoorde. Dit wordt in bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“De door u beschreven problemen met Ansar Allah ontberen immers geloofwaardigheid. Zo stelt u dat deze groepering in april 2018 plots hun oog op de grond had laten vallen waar jullie organisatie al sinds 40 jaar op was gehuisvest en dat ze zomaar ineens, nadat hun verzoek om de grond te delen begin april 2018 was afgewezen, enkele dagen later met 23 gewapende mannen u en A. (...) uit het kantoor sleurden, jullie mishandelden en de deur barricadeerden, dit zichtbaar voor iedereen die passeerde en wetende dat de grond aan de PLO/Fatah toebehoorde (CGVS p.7-8). U gevraagd of ze bij de PLO gepeild hadden of ze de grond konden hebben, ontwijkt u een antwoord door te stellen dat er veel organisaties zijn die even erg zijn en ze niet denken aan het belang van de mensen (CGVS p.8). Gevraagd of ze zich tot Fatah gericht hebben, gezien u eerder zei dat de grond hen toebehoorde en Fatah - zoals algemeen geweten - een onderdeel van de PLO is én naar u stelt de machtigste partij in het kamp, geeft u aan dat dit niet het geval is daar ze in onmin met elkaar leefden (CGVS p.8). Wanneer u dan ook nog eens aangeeft dat Ansar Allah niet tot een gevestigde organisatie in het kamp behoort maar een kleine beweging is in het kamp kan deze plotse en agressieve handelwijze totaal niet overtuigen (CGVS, p.7). Gezien de door u beschreven relatie en machtsverhoudingen tussen de partijen moet het voor Ansar Allah toch al duidelijk geweest zijn dat een dergelijk gewelddadig optreden al bij voorbaat kansloos was en de al gespannen verhoudingen nog meer op de proef zou stellen.”

In het tweede middel van zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat de grond van waarde was wegens de goede ligging en dat Ansar Allah haar macht beter had kunnen tonen door zich erop te vestigen. Hij stelt verder de motieven van de groepering niet te kennen, maar te veronderstellen dat zij voorafgaandelijk geen toestemming heeft gevraagd aan Fatah of de PLO om de kantoren over te nemen omdat zij wist dat zij dit hoogstwaarschijnlijk zouden weigeren. Verzoeker wijst erop tevens te hebben verklaard dat Ansar Allah wist dat zijn organisatie weinig personeel heeft en zwak was in vergelijking met haar en dus een gemakkelijk doelwit was. Eens geïnstalleerd, zou het moeilijker geweest zijn om Ansar Allah weg te jagen, aldus verzoeker. Deze argumentatie is evenwel niet van aard om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. De Raad herhaalt en benadrukt de pertinente overweging dat Ansar Allah blijkens verzoekers verklaringen wist dat de grond aan de PLO toebehoorde en dus redelijkerwijze weerwerk van Fatah mocht verwachten. Dat Ansar Allah na een duidelijke afwijzing van haar vraag om de grond te delen erop hoopte middels haar gewelddadig optreden tegen verzoeker en zijn collega alsnog haar zin te krijgen en een deel van de grond te kunnen bemachtigen om er haar kantoor op te plaatsen, is in deze context niet aannemelijk. Bovendien is het niet logisch dat een groepering die, naar verzoeker beweert, erop uit is haar zichtbaarheid te vergroten en ontzag af te dwingen openlijk medewerkers aanvalt van een organisatie die politiek onafhankelijk is en een nuttige maatschappelijke functie vervult binnen het kamp. De organisatie biedt gratis educatieve,

sportieve en sociale activiteiten en ondersteuning aan voor lagere schoolkinderen, zou al sinds 1970 bestaan en in ieder gezin zou wel iemand te vinden zijn die er ooit lid van is geweest (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Er kan bijgevolg worden verwacht dat Ansar Allah met haar gewelddadige actie tegen deze organisatie een aanzienlijk deel van de bevolking van het kamp tegen zich in het harnas zou jagen, om nog maar te zwijgen van de potentieel destructieve tegenreactie die haar handelen zou kunnen uitlokken bij andere gewapende groeperingen, niet in het minst bij Fatah. Verzoeker verklaarde ten slotte dat de mensen zich na het incident van 11 april 2018 tegen de eis van Ansar Allah verzetten omdat zij de veiligheid van hun kinderen in het gedrang bracht en dat Fatah en de andere organisaties het erover eens waren dat Ansar Allah zich niet meer in de buurt van de grond mocht begeven (*ibid.*, p. 9). Dat Ansar Allah dit niet zou hebben kunnen voorzien en van oordeel zou zijn geweest dat zij zich haar gewelddadig optreden tegen verzoeker en zijn collega kon veroorloven zonder zichzelf ernstig in de voet te schieten, kan in de gegeven omstandigheden allerminst overtuigen en ondermijnt de geloofwaardigheid van dit kernelement van verzoekers relaas op fundamentele wijze. Verzoekers verwijzing naar algemene informatie, waaruit blijkt dat Ansar Allah bekend is voor zijn gewelddadigheid en confrontaties met Fatah en andere actoren in Libanon, is niet dienstig in het licht van hogere pertinente en concrete vaststellingen die door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers algehele geloofwaardigheid op de helling wordt geplaatst doordat hij niet aannemelijk maakt dat Ansar Allah hem op 11 april 2018 viseerde, wordt aan de geloofwaardigheid van de daaropvolgende gebeurtenissen in zijn relaas, met name de incidenten van respectievelijk 23 mei 2018 en 5 september 2018, verder afbreuk gedaan door volgende pertinente overwegingen en vaststellingen van de bestreden beslissing:

“U geeft aan dat Fatah en de vooraanstaande personen in het kamp een maand na het incident een verklaring hadden ondertekend waarin duidelijk gesteld werd dat er niemand in de buurt van de grond mocht komen omdat deze plek bestemd was voor de kinderen. Verschillende organisaties hebben dit bekend gemaakt, ‘ze stonden op een lijn’, zo geeft u aan. Gevraagd of deze beslissing kenbaar gemaakt werd aan Ansar Allah, beaamt u dit en geeft u aan dat een vooraanstaand persoon van het kamp Ansar Allah hiervan op de hoogte bracht. Gezien deze context kan het dan ook niet overtuigen dat u, samen met A. (...), hierna nog op 23 mei 2018 door hen zou worden lastiggevallen in die zin dat ze jullie auto klem reden en jullie begonnen te slaan. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat dit te wijten was aan het gegeven dat u en A. (...) in het kantoor in april weerstand hadden geboden en dat ze er een persoonlijke kwestie van hadden gemaakt (CGVS p.9). Uw uitleg ontbeert ieder begin van geloofwaardigheid: u geeft duidelijk aan dat de beslissing ondertekend door Fatah indruk op hen moet hebben gemaakt en verklaart dit als volgt ‘ze zijn met 150 personen tegenover alle anderen mensen, ze kunnen er zich niet tegen verzetten want anders zouden ze het kamp moeten verlaten’ (CGVS p.9). Daarenboven had u eerder al aangegeven dat het Fatah was die de macht in het kamp had (CGVS p.8). Het hoeft dan ook geen verder betoog dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen en dat Ansar Allah door deze vergeldingsactie nog meer in het vizier liep van Fatah.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog door volgende vaststellingen onderstreept. U geeft duidelijk aan dat bovenstaand incident beslecht werd door tussenkomst van Fatah, het zelfs tot een beschieting kwam tussen beide partijen, Fatah jullie daarop onderdak bood in hun kantoor en zelfs een verklaring publiceerde waarin duidelijk werd gesteld dat ze jullie hadden meegenomen om jullie veiligheid te garanderen (CGVS p.9). Gezien deze context waarin Fatah duidelijk had gemaakt geen agressie ten overstaan van u te tolereren, kan het dan ook niet overtuigen dat Ansar Allah u op 5 september dan ook nog eens probeerde te ontvoeren. U hiernaar gepeild wijt u dit aan het gegeven dat u, toen jullie werden klemgereden, de zoon van de verantwoordelijke van Ansar Allah met een fles had geslagen (CGVS p.7, 9). Deze door u aangereikte uitleg biedt geen afdoende verschooning gezien de reeds in bovenstaande paragraaf beschreven machtsverhoudingen. Daarenboven hebt u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, nooit vermeld dat de zoon van een Ansar Allah verantwoordelijke betrokken was (Vragenlijst CGVS punt 3.5). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat op het moment zelf niet te hebben geweten. Gevraagd wanneer u hier dan wel bent achter gekomen, antwoordt u ‘toen ik onderdook bij Fatah’ (CGVS p.10). Gezien u hiervan nog in Libanon op de hoogte bent gekomen is er geen enkele valabele reden waarom u dit niet eerder zou hebben vermeld mocht dit voorval op waarheid berusten, temeer dit de reden is waarom u nog steeds door Ansar Allah gevisieerd wordt daar zij er een persoonlijke kwestie van maakten. Evenmin hebt u ten overstaan van DVZ ook maar enige allusie gemaakt op het gegeven dat u via uw vrienden bedreigd werd en hiernaar gepeild geeft u aan dat u bij DVZ enkel de hoofdpunten kon vertellen, een uitleg die niet afdoende is vermits dergelijke bedreigingen essentieel zijn om uw vrees aannemelijk te maken en er bijgevolg van u verwacht kan worden dit onmiddellijk ten berde te brengen (CGVS p.10).”

Verzoeker herhaalt in het tweede middel slechts zijn verklaringen dat hij opnieuw aangevallen werd door Ansar Allah omdat hij weerstand geboden had en omdat hij de zoon van een leider van deze groepering had verwond. Hierover wordt in bovenstaande motieven op goede gronden uiteengezet waarom deze uitleg niet afdoende is in het licht van de omschreven machtsverhoudingen binnen het kamp en het feit dat verzoeker door Fatah in bescherming werd genomen. Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker bij de DVZ niet heeft vermeld dat hij de zoon van een verantwoordelijke van Ansar Allah had verwond, noch dat hij in de periode dat hij ondergedoken leefde bij Fatah meermaals met de dood zou zijn bedreigd via zijn vrienden. Waar verzoeker betoogt dat hij bij de DVZ alles moest samenvatten en daarom geen tijd had om dit uit te leggen, dient te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ de kans kreeg om al zijn vluchtmotieven kort uiteen te zetten. Hij werd er bovendien bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas als de betrokkenheid van de zoon van een leider van Ansar Allah zou vermelden, temeer nu uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat het feit dat hij deze persoon zou hebben geslagen met een fles een reden zou zijn geweest om hem verder te vervolgen (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en 9). De doodsb bedreigingen die verzoeker, weliswaar onrechtstreeks, zou hebben ontvangen dienen om evidente redenen eveneens te worden beschouwd als feiten ten grondslag aan zijn vertrek, zodat redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoeker ze bij de DVZ zou hebben vermeld. Dat het interview bij de DVZ kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker biedt aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de DVZ van dergelijk cruciale elementen in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid ernstig op de helling zet.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

"Mocht u daarenboven Ansar Allah op een dusdanige manier vrezen als u probeert te laten uitschijnen, kan het niet overtuigen dat u het risico nam nog één keer per week naar huis te gaan daar u er toch van kon uitgaan dat men uw ouderlijke woonst in de gaten zou houden (CGVS p.7)."

Verzoeker tracht zijn risicovolle gedrag te vergoelijken door in het tweede middel te wijzen op de maatregelen die hij zou hebben genomen voor zijn veiligheid – hij zou alleen naar het huis van zijn familie zijn gegaan toen het al donker was en de dag van zijn bezoek elke keer hebben veranderd –, maar weerlegt zodoende niet dat hij zich desondanks zou hebben blootgesteld aan een groot risico door een bezoek te brengen aan zijn ouderlijke thuis, zoals ook zou zijn gebleken. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn verplaatsingen noodzakelijk waren en dat hij zijn behoefte aan contact met zijn familie niet kon bevredigen door hen telefonisch te contacteren.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

"Wat nog verder uw geloofwaardigheid ondermijnt is de vaststelling dat u, éénmaal aangekomen in Spanje, nalaat hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen en u hiervoor geen valabele reden kunt aanreiken; u komt immers niet verder dan te stellen dat u daar niemand kent (CGVS p.5). Van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven het land te hebben verlaten kan verwacht worden dat hij onmiddellijk wanneer de gelegenheid zich voordoet een verzoek om bescherming indient. Het gegeven uw geldig paspoort te hebben verscheurd, en u hier niet eens een kopie van kunt voorleggen, komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede, temeer u hier geen valabele reden voor kunt aanreiken, u komt immers niet verder dan het toch wel stereotype antwoord dat Arabieren in Spanje u bang gemaakt hadden en u dit daarom zou hebben gedaan (CGVS p.5-6). Door het niet neerleggen van uw paspoort kan het CGVS zich geen correct beeld vormen aangaande wanneer en hoe u het land verlaten hebt, elementen die essentieel zijn voor de beoordeling van de door u beweerde vrees."

Verzoeker herhaalt in het tweede middel slechts zijn bewering dat hij zijn paspoort heeft verscheurd op aanraden van andere mensen, die hem zouden hebben verteld dat hij anders zou worden teruggestuurd. Zoals de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt, is dit geen valabele reden om zich van een paspoort te ontdoen en blijft verzoeker in gebreke zicht te bieden op zijn reisbewegingen, welke een essentieel element uitmaken voor de beoordeling van de door hem voorgehouden vrees. Dat verzoeker in Spanje geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat hij zou hebben gehoord dat de kansen op bescherming er veel lager zijn en het moeilijker is om er opvang te krijgen, is een loutere bewering (*post factum*), die bovendien niet in overeenstemming is met zijn eerdere verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij niet in Spanje wou blijven omdat hij er niemand kende (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Wat er ook van zij, dergelijke geruchten kunnen niet verschonen dat verzoeker nalaat internationale bescherming te vragen van zodra hij daartoe de kans heeft indien hij daadwerkelijk vreest voor zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging door Ansar Allah en het bekritisieren van de gevolgtrekking door de adjunct-commissaris-generaal, wat bezwaarlijk een dienstig betoog kan geacht worden en waarmee hij dan ook niet vermag de voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, noch zijn geloofwaardigheid te herstellen.

De documenten die verzoeker in de loop van de administratieve procedure neerlegde ter staving van zijn vluchtrelaas (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten') kunnen de appreciatie daarvan niet wijzigen.

De verklaring van Al-Qadisyeh van 10 maart 2019 (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten', nr. 7) werd blijkens de gevoegde vertaling afgeleverd op vraag van verzoeker en heeft bijgevolg een gesolliciteerd karakter. Dit stuk ontbeert dan ook objectieve bewijswaarde. In de tweede verklaring van Al-Qadisyeh (*ibid.*, nr. 10), die blijkens de gevoegde vertaling geen datum draagt, wordt nergens verwezen naar verzoekers persoon. Deze verklaring kan verzoekers betrokkenheid bij de feiten waarvan melding wordt gemaakt dan ook niet aantonen. In de verklaring van het Arab Resource Center for Popular Arts (Al-Jana) van 14 april 2018 (*ibid.*, nr. 9) wordt met betrekking tot het incident dat zich op 11 april 2018 bij de organisatie Al Qadisyeh zou hebben voorgedaan slechts summier melding gemaakt van inbeslagnames, van het feit dat de werknemers de toegang tot het gebouw werd ontzegd en dat werknemers A. M. en K. Z. werden aangevallen. Nergens blijkt uit de gebruikte bewoordingen dat het een dispuut om grond of gebouwen betrof. Evenmin wordt melding gemaakt van de betrokkenheid van Ansar Allah of van het feit dat verzoeker na dit incident nog persoonlijk door deze groepering zou zijn geïnterviewd. De verklaring is onderschreven door een aantal personen en organisaties uit het maatschappelijke middenveld. Zij blijkt niet uit te gaan van de vooraanstaande personen of organisaties die volgens verzoekers verklaringen tussenkwamen op 11 april 2018, waaronder Fatah, en die Ansar Allah zouden verboden hebben zich nog in de buurt van het gebouw van Al Qadisyeh te begeven. Nog daargelaten de summier inhoud ervan, is de bewijswaarde van dit stuk hoe dan ook bijzonder beperkt. Het attest van de PLO (*ibid.*, nr. 8) van 29 mei 2018 geeft een zeer summier weergave van de feiten die zich op 23 mei 2018 zouden hebben voorgedaan, waardoor de bewijswaarde dient te worden gerelativeerd. In dit attest wordt blijkens de Franse vertaling bovendien melding gemaakt van "*nombreuses discordes antérieures*" die zich tussen verzoeker en zijn collega A. enerzijds en Ansar Allah anderzijds zouden hebben voorgedaan en wordt gesteld dat het laatste dispuut "*une priorité de passage*" betrof. Deze bewoordingen duiden er niet op dat verzoeker en zijn collega op 23 mei 2018 specifiek werden geïnterviewd omwille van de weerstand die zij zouden hebben geboden tegen een poging van Ansar Allah om hen uit hun kantoor te verdrijven. Verder stelt de Raad vast dat het attest een stempel bevat van de PLO van Libanon - Noordelijke Regio waarover een handtekening is geplaatst, doch zonder vermelding van de naam, functie of contactgegevens van de verantwoordelijke persoon. Deze vaststelling doet vragen rijzen bij de authenticiteit van het attest. Het medische attest van 18 juli 2018 heeft betrekking op hartproblemen die als dusdanig geen verband houden met verzoekers relaas (*ibid.*, nr. 12, en stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Het andere medisch attest, dat blijkens de gevoegde vertaling van 26 mei 2018 dateert, vermeldt dat verzoeker zich op 23 mei 2018 heeft aangediend bij een medisch centrum in het vluchtelingenkamp Al Beddawi en dat uit klinisch onderzoek gebleken is dat hij kneuzingen en verwondingen heeft over zijn hele lichaam (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten', nr. 11). Volgens de behandelende arts is verzoeker brutaal geslagen geweest. De Raad is van mening dat de adjunct-commissaris-generaal terecht stelt dat hieruit geenszins de omstandigheden blijken waarin verzoeker deze verwondingen heeft opgelopen, noch wie

hiervoor verantwoordelijk was, wat verzoeker niet betwist. Verzoekers verwijzing in dit verband naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) is niet dienstig. De Raad stelt vast dat het EHRM in de zaak *R.J. tegen Frankrijk* veel belang hechtte aan de aard, de ernst en het recente karakter van de geattesteerde verwondingen, die “*constituent une forte présomption de traitement contraire à l'article 3 de la Convention infligé au requérant dans son pays d'origine*” (EHRM 19 september 2013, *R.J. tegen Frankrijk*, § 42) (vrije vertaling “*een sterk vermoeden uitmaken van een behandeling in strijd met artikel 3 van de Conventie toegebracht aan de verzoeker in zijn land van herkomst*”). In de zaak *I. tegen Zweden* werd door de Zweedse autoriteiten niet betwist dat de eerste verzoeker gefolterd werd, wat ook bleek uit medische attesten die hij bijbracht, doch waren zij van oordeel dat hij in gebreke bleef aan te tonen waarom en door wie hij zou zijn gefolterd. Echter wees het EHRM op de ernstige en zichtbare littekens op zijn lichaam en het feit dat in de medische attesten werd gesteld dat deze verwondingen consistent kunnen zijn met de uitleg van de eerste verzoeker wat betreft de timing en de omvang van de foltering die hij zou hebben ondergaan. In de specifieke omstandigheden van de zaak, zo oordeelde het EHRM, waren er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat de verzoekers in geval van uitzetting naar hun land van herkomst zouden worden blootgesteld aan een reëel risico om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (EHRM 5 september 2013, *I. tegen Zweden*, §§ 67-69). Het principe dat het EHRM in deze en andere zaken hanteert is dat het aan de verzoeker toekomt om een bewijs aan te brengen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, doch dat indien dit bewijs wordt geleverd, zoals een medisch attest op basis waarvan er minstens sterke vermoedens van foltering bestaan, het aan de betrokken Verdragsstaat toekomt om eventuele twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM 5 september 2013, *I. tegen Zweden*, §§ 56, 62, en EHRM *R.C. tegen Zweden*, 9 maart 2010, §§ 50, 53). In *casu* stelt de Raad vast dat uit voormeld medisch attest geenszins een sterk vermoeden blijkt van behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig menen dat de summiere en allesbehalve precieze omschrijving “*kneuzingen en verwondingen aan alle lichaamsdelen*” overeenstemt met zijn verklaringen omtrent de voorgehouden feiten (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). De Raad stelt ten andere vast dat verzoeker ter staving van zijn verwondingen onder meer een foto heeft neergelegd waarop duidelijk te zien is dat hij een diepe snee heeft aan de rechterkant van zijn voorhoofd (adm. doss., stuk 15, map met documenten, nr. 13), maar dat dit niet wordt beschreven in voormeld medisch attest, terwijl het toch een opvallende verwonding betreft en uit de foto's niet kan blijken dat dergelijke verwondingen ook op andere lichaamsdelen voorkomen. Waar voormeld medisch attest vermeldt dat verzoeker gedurende 24 uur in observatie werd gehouden in het medisch centrum en er behandeld werd, blijkt dit trouwens nergens uit verzoekers verklaringen. Volgens zijn verklaringen konden verzoeker en zijn vriend A. weglopen van de plaats waar zij aangevallen werden en werden zij geholpen door leden van Fatah, die hen in veiligheid brachten in hun kantoor. Daar zou verzoeker tot september 2018 gebleven zijn (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, en vragenlijst, vraag 3.5). Voorgaande vaststellingen doen afbreuk aan de bewijswaarde van dit medisch attest en hebben tot gevolg dat het niet in aanmerking kan worden genomen als (begin van) bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten. De foto's van verzoekers verwondingen en de schade aan zijn auto (adm. doss. stuk 15, map met 'documenten', nr. 13) betreffen geen originele foto's maar slechts kleurenfotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend. Met betrekking tot deze foto's dient overigens nog te worden opgemerkt dat zij geen enkele concrete en objectieve aanwijzing bieden met betrekking tot het tijdstip waarop of de omstandigheden naar aanleiding waarvan zij werden genomen, noch wat betreft de identiteit van de persoon wiens rug erop te zien is.

Met betrekking tot de overige door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De documenten die betrekking hebben op uw identiteit, afkomst, opleidingen staan hier niet ter discussie. (...) Wat betreft de door u neergelegde video ter staving van uw ontvoering dient opgemerkt dat na het bekijken van dit filmpje blijkt dat de personen die hierin figureren niet te herkennen zijn en dat niet kan worden afgeleid waar dit filmpje werd opgenomen, noch met welke opzet dit gemaakt werd. (...) De artikels over de activiteiten van al Qadisiya, de door u neergelegde berichtjes/artikels over de onveilige situatie en het schrijven van de scouts uit Landen voegt niets toe aan uw persoonlijke motieven (CGVS p.6). Het loutere feit dat u betrokken was bij al Qadisiya hoeft op zich ook niet te worden betwist. Het filmpje over de schietpartij is een filmpje, niets meer en niets minder (CGVS p.6). Uw schrijven voegt evenmin iets toe aan uw verzoek, dit zijn uw verzuchtingen, niets meer en niets minder, maar ook dit vermag geen ander licht te werpen op uw motieven.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In de mate verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, wat *in casu*, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas niet het geval is.

Waar verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en argumenteert dat het CGVS het vermoeden dat uit deze bepaling voortvloeit niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt en bovendien niet aantoonst dat hij in geval van terugkeer naar Libanon geen risico loopt weer het slachtoffer te zullen worden van bedreigingen en vervolgingen, benadrukt de Raad dat het weerlegbaar vermoeden vervat in dit artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, *quod non in casu*, zoals blijkt uit het voorgaande. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aldus niet dienstig worden aangevoerd.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Libanon persoonlijk werd/wordt gevisieerd door de groepering Ansar Allah, is ook de argumentatie in het verzoekschrift over het niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden (UNRWA heeft geen mandaat voor de veiligheid binnen de kampen, ook de Libanese overheden hebben geen controle over de veiligheidssituatie in de kampen en er is in Libanon sprake van racisme en discriminatie tegen Palestijnse vluchtelingen) *in casu* niet dienstig.

2.3.4.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoeker in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM

28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de adjunct-commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Beddawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. De situatie van verzoeker dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Zo blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie in het kamp een eigen huis hebben, uw vader vroeger ‘in de elektriciteit werkte’, hiermee is gestopt en sinds drie jaar een voedingswinkeltje uitbaat naast jullie huis. U stelt dat uw vader voldoende verdient om in jullie behoeften te voorzien maar dat, moesten er binnen het gezin medische problemen opduiken, zijn verdiensten niet zouden reiken. Dient in dezer te worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat er binnen uw familie geen zware ziektes voorkomen en dat jullie bij UNRWA terecht kunnen voor elementaire medische hulp (CGVS p.3). Bovendien had u bij al Qadisiya een loon van 300 dollar per maand. U gevraagd of globaal gezien de inkomsten voldoende waren om rond te komen in het gezin, beaamt u dit (CGVS p.4). Verder heeft u langs zijde van uw vader nog een grootvader in het kamp wonen en drie ooms die veelal werk hebben. U gevraagd of zij kunnen rondkomen, antwoordt u ‘ja, zoals andere mensen’ (CGVS p.4). Verder geeft u aan dat een deel van de familie van uw moeder die eerst in Syrië woonde op het moment dat ze naar Libanon kwamen een maand bij u en uw familieleden hebben gewoond, waaruit blijkt dat er een bereidheid is binnen de familie om elkaar te steunen (CGVS p.4). Wat betreft het financieren van uw vertrek uit Libanon stelt u dat uw reis 12.000 dollar heeft gekost. Om dit bedrag bij elkaar te krijgen verkocht uw vader de auto en leende hij bij vrienden (CGVS p.5). Hieruit blijkt toch dat er enige financiële marge is binnen de familie en bereidheid onder de mensen elkaar te helpen. Uit het geheel van bovenstaande observaties blijkt dat u bij een terugkeer naar al Beddawi kunt rekenen op een familiaal netwerk om u bij te staan en te ondersteunen.”

Verzoeker laat in het eerste middel gelden dat zijn familie nooit financiële hulp heeft ontvangen van UNRWA maar alleen basis medische hulp en scholing. De Raad stelt evenwel vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij of zijn familie als gevolg van een tekort aan financiële middelen in erbarmelijke omstandigheden moesten zien te overleven. Zo verzoeker aanvoert dat zijn vader en familie hem niet op langdurige wijze kunnen steunen en dat hij weinig contact heeft met zijn familieleden langs vaderskant, toont hij niet aan dat hij niet in staat is om voor zichzelf een inkomen te genereren.

Verzoeker beperkt zich immers tot loutere beweringen waar hij stelt niet of moeilijk een baan te zullen kunnen vinden bij terugkeer naar Libanon. Nochtans hebben volgens zijn verklaringen zowel zijn vader, de echtgenoot van zijn oudste zus als zijn ooms langs vaderskant allen werk in Libanon (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Er wordt dan ook niet ingezien – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar Libanon werk te vinden.

Waar verzoeker er in het eerste middel nog op wijst dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en de toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet wordt betwist door de adjunct-commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het feit dat de *influx* van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat het vertrek van verzoeker uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de veiligheidssituatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève bevond of bij terugkeer zou bevinden.

2.3.4.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier een attest bevindt van 3 juli 2019 waaruit blijkt dat verzoeker sinds 5 juni 2019 psychologisch wordt begeleid *a rato* van twee raadplegingen per maand (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten', nr. 14). Echter blijkt nergens uit de verklaringen die verzoeker op 18 juli 2019 heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij met psychische problemen kampt en voert hij hierover ook niets aan in zijn verzoekschrift. Voormeld attest betreft overigens een voorgedrukt standaardformulier waarop verzoekers gegevens werden ingevuld. Uit het attest blijkt niet op basis van welke objectieve vaststellingen de psycholoog besluit dat verzoeker "*op heden een klinisch significant lijden*" vertoont en zijn therapeutisch proces dient verder te zetten. Hoe dan ook kan dit attest, gezien de datum waarop het werd opgesteld, geen licht werpen op verzoekers actuele mentale toestand en nood aan psychologische opvolging. Verzoeker brengt geen recentere stukken bij waaruit kan blijken dat hij actueel nood heeft aan psychologische begeleiding.

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.4.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de adjunct-commissaris-generaal op goede gronden de beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijns vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van “*alle relevante factoren*”, die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt, heeft meegenomen.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Gelet op het voorgaande, kan evenmin een schending worden vastgesteld van artikel 41 van het Handvest, dat voorziet in het recht op behoorlijk bestuur.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COUTTEEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COUTTEEL

D. DE BRUYN